

DOBROGEA JUNĂ

POLITICĂ — ECONOMICĂ — CULTURALĂ — ZILNICĂ

Director-Proprietar
CONST. N. SARRY

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului Constanța sub No. 37 din Mai 1938

Abonamentul cu supliment cultural un an 800 lei — 6 luni 500 lei — Pentru Autorități și Instituții lei 2000
TELEFON No. 13.43 —

Redacția și Administrația:
CONSTANȚA, str. Scarlat Vărnăv Nr. 27

De Inviere...

de Preotul CONST. POPESCU

Durerea națiunii noastre este prea mare pentru a o ascunde; prea plină pentru a se păstra și prea grea pentru a fi purtată. Paștele anului 1944, găsește națiunea tot suferind și tot murdărit, fie pe câmpul de luptă, fie în afara de el; pentru că trebuințele unei lupte gigantice au mobilizat tot ce poate să sufere bătălia și partea, dintre frații noștri români.

Exodul există și nu se mai sfârșește. Mizerie peste mizerie, care ne animiză, ne întristează și care populează sânul scumpului nostru pământ; iar la suferințele fizice se adaugă suferințele morale ale căminurilor goale, ale durerilor înmulțite și ale omorurilor de artă răsturnate și răvășite.

Prin urmare fără noastră — azi — cunoaște toate extremele durerii omenești. Nu cred că o să existe în noi o fibră, care să nu tremure și care să nu fie rănită. Sentimentele noastre sunt disprețuite și atenuate, ca și drepturile noastre sigure care sunt violente de orice zaraf englez și de orice capcăn rus.

Marea pagubă și marea durere ar fi, dacă unii din noi s'ar scula, în fața atâtor constatări, și ar pune aceste întrebări: «Mai există, sau nu mai există Dumnezeu?» Dacă nu există, pentru ce să facem prostia să-l ne închinăm? «Iar dacă există și se ocupă de lume, nu vedem că nebunia războiului este opera înțelepciunii Sale?»

Intr'adevar condeiul meu tremură, când scrie aceste basme și așa fi refuzat să le dau pe față, dacă nu ar întâlni pe buzele unora aceste considerații, cari sunt adevărate premise în concluziunile lor nebunești. Dumnezeu

există; Dumnezeu se ocupă de noi; vede grozăviile și lasă deslănțuirea în toată a ei furie; însă n'are nici o parte în faptele acestea pe cari, dacă nu le aprobă, le îngăduie. Oare un tata de copii, poate fi tras la răspundere de slăbiciunea și de rătăcirea fiilor săi majori?

Insuși Dumnezeu a creat lumea și este stăpânul ei. Orice activitate, orice creație, au fost hotărâte pentru viață, iar nu pentru moarte; pentru bine, iar nu pentru rău. Insuși Dumnezeu a anunțat popoarelor dreptate, pace și bună învoire între ele. Și se vede că toate cruzimile războiului sunt diametral opuse sfatului dumnezeesc, că sunt violarea flagrantă a legii lui Dumnezeu în lume. Dar suferințele războiului sunt multe, exasperante, prin numărul, durata și gravitatea lor, și numai omul se poate face vinovat de procurarea acestora. Și Dumnezeu aci intervine ca să le fecundeze și ca să le schimbe; căci, firește, fiind o pedeapsă a păcatului, dintr'odată pot deveni instrumentul vieții și un principiu pentru fericire. Insa cum se va întâmpla această minune?

Evident, prin Mântuitorul nostru Hristos.

Suferințele sunt așa de mari pe capul națiunii noastre, încât ele nu se pot repara decât prin cuvinte amare; ele se revarsă prin gemete și plâns și, din instinct, omul caută să-și afie scăparea mai puțin în om și mai mult în Dumnezeu.

«Rămâneți aci și vegheați împreună cu mine», este un sfat dumnezeesc, dat în singurătatea nopții. În vremea sa de rugă, când durerile îi sfășiară energia sa fizică, de nu-l mai curgeau decât sudori de sânge pe pământul criminal; iar acum, pe lângă cântecul Invierii: «Sa

De Sf. Paști

În infrigurarea clipelor de față, în fața spectrului tot mai hidos al Zeului păgân Marte, care, punând azi stăpânire pe mai toată fața pământului, a făcut să amuțească orice imn de înălțare sufletească și să se risipească din om toate simțimintele generatoare ale frumosului; în zilele acestea când bubuitul tunurilor și al exploziilor bombelor acoperă sunetele clopotelor bisericilor câte au mai rămas nedărâmate, — a vorbi de «sărbătorirea» Sfintei Invieri, ar părea o amară ironie.

Așa ar fi, dacă prin «sărbătorire» am înțelege obișnuitele desfășurări de petreceri, cu întregul lor șir de desfătări trupesti... Dar «sărbătorire». În deosebi în împrejurările de față, înseamnă reculegere sufletească, coborâre în adâncul conștiinței, scormonire și așă-fare chiar a ultimei scântei de credință și ideal rămasă în sufletele noastre, — pentru că numai așa vom putea judeca și înțelege realitatea cu ochii limpezi ai minții și vom isbui să tragem trebuinciosul folos al învâlmintelor grelelor cesuri ce străbatem.

«Să lepădăm deci toată grija cea lumească» — așa cum ne poruncește Sf. Biserica — și, pășind smeriți pragul acesteia, să «sărbătorim» anul acesta Sf. Paști, cu seriozitatea și meditațiunea ce ni le impun împrejurările. Numai așa vom fi dovediți că ne-am pătruns cu adevărat nu numai de Invierea Mântuitorului ci și de ființa permanentă a Neamului nostru.

Cu aceste convingeri și simțiminte, adresez cititorilor «DOBROGEI JUNĂ», creștinul nostru «Hristos a înviat», odată cu urarea ca «sărbătorirea» Paștilor viitoare să se desfășoare pentru fiecare din noi, într-o restaurare cât mai desăvârșită a voiei bune și într-o Românie reintegrată în drepturile și fruntăriile ei firești.

CONST. N. SARRY

**Fă-te că nu ai urechi
zidurile au destule**

Intindeți un strat de nisip în podul caselor, pentru a împiedica efectul bombelor incendiare.

CRONICA MEGIDIEI

de CONST. N. SARRY

Onorată asistență,

Orice-orăș ca și tot omul, are o linie a vieții. Care urcă sau coboară... Chiar întocmai ca drumeții: Unii au de dus mari sarcini, pe cărări întortochiate, Cu popasuri tot mai rare, doar pe-alocuri luminate, Fac abia un pas înainte și dau zece îndărăt, Cad în vre-o prăpastie-adâncă și rămân așa 'n omăt... Alții, cum se nasc, au sluga, care sarcina le-o duce, Nu cunosc în cale piedici, nici sulșuri, nici răscruce, Trandafiri, în dreapta'n stânga, mersul lor mereu răsfățat Și în gura lor căscată pică para mălăiață... Mai sunt și-alți, a căror viață e o linie 'n zig zag: Ici, coboară; colo, urcă; azi pe drac de coadă-l trag, Măine zboară 'n limuzină, calcă în picioare norii Și sfârșesc pe rogojină sau pe pragul închisorii... Sunt, apoi naturi domoale, inzestrate cu răbdare, Cari o iau cu binișorul pe a vieții grea cărare, Strecurându-se stielnici, fără zarvă, fără piedici, Ocolind cu iscusință riscuri, neplăceri și piedici, Și'ntrebuințând metodic, după împrejurare, tactici, Cari îi scapă 'n toată vremea... Aștia sunt bărbaii practici... Sunt, în fine, luptătorii — tiri vioaze, repezite, De plăcerea huzureii niciodată isplăcite, Cari, ei singuri, își complică a vieții cărare, Răscolind furtuna, lupta, chiar acolo unde nu e... Sclavi ai unor idealuri, pentru dânsii sacrosfinte, Ei, lovind în dreapta 'n stânga, dau orbește înainte, — Viața socotind-o mijloc de 'mplinire-a misiunii Și așteptându-și fericirea chiar... pe marginea genunii... Fericirea-acelor oameni, disprețuitori 'al humii, Nu odată însă 'n viață, face fericirea lumii!

Onorată asistență! Cum spuneam dintru 'nceput Și orașele ca și-omul au un drum necunoscut, — Dela care să se abată nu le e permis nici când... De-acest drum le sunt legate orice faptă, orice gând! De-acest drum, pe care-l trage în Nemărginit, Destinul, Tuturor ne sunt legate fericirea și suspinul!... Când, în plină strălucire și împărătesc belșug, Când, în neagră suferință și în flacăra de rug, — Omenească alcătuire și orașul ca și satul, Moare-atunci când îi sosește, ca și omului, veleatul!

Ia luați istoria lumii: Câte mândre Capitale, Care străluceau pe vremuri ca și bolțile astrale, Nu au cunoscut ruina, moartea, foamea, cătușa, — Alegându-se de ele numai praful și cenușa!

Megidia dumneavoastră, prea iubiți ascultători, N'a avut, e drept, tot timpul, drumul presărat de flori... Nu a cunoscut ea însă, nici prăpădul pățimăș, — Ci-a trăit cam... «la turca»... Știi: așa... iavaș-iavaș! Linia vieții Megidiei are cotituri puține... Pe la-omie și cinci sute — de când minte se mai ține — Ci-că-un Pașă, cu sulta-i poposind pe aceste locuri Și plăcându-i valea verde — Kara-su-ul fără scocuri — Așeză aci o ceată, înigheband primul sătuc De Turci neaogi, cu sangeacuri, în șalvari și cu ciubuc...

Nu mult după 'ntemeiere, chiar Abdul Megid, Sultanul, Incântat, din auzite, de-acei vad, semnă firmanul Ca, de'ndată, pe-a lui seamă, să se 'nalțe o geamie — Care-i și astăzi... de aceea, numele lui Megidia...

(continuare în pag. 2-a)

* Rostită cu preileal poposirii Carevanii la Megidia, în ziua de 2 Aprilie 1944.

Populația Constanței

este înștiințată să-și păstreze tot calmul în fața evenimentelor, ce obligați suntem a le trăi.

Toate măsurile de aprovizionare cum și cele de securitate au fost luate din timp, pentru a se întâmpina orice nevoie.

Pentru orice eventualitate, fiecare familie să-și facă mici depozite de apă.

Cu curaj, cuminenție și liniște se va putea trece prin toate greutățile.

Unde funcționează serviciile Primăriei

În cadrul executării ordinelor de împrăștiere, o parte din serviciile Primăriei au fost mutate, rămânând în localitate, la Școala de fete No. 4 de pe Bul. Regina Maria, următoarele servicii: Biroul de stare civilă, de Aprovizionare și MONT.

Biblioteca și Muzeul Municipal continuă să funcționeze între orele 16-20.

De Înviere...

(continuare din pag. 1-a)

ne luminăm popoare» trebuie să fie stăruința întregii suflări românești de a rămâne și de a veghea cu Mântuitoru', când cerul neamului este îndoliat și când pământul țării este cutremurat și despăcat de obuzele și bombele dușmane.

Căci ce l-au adus Mântuitorului ipocrizia arestării, mersul dureros către Ierusalim, lanțurile ce-au făcut captive mâinile sale sfinte, bicele ce l-au sângerat carnea, purpura și spinii, cuele ce l-au ținut pe Cruce, oțetul ce l-au înmuiat buzele, sulțu cu cere l-a împuns coasta și chiar moartea? BIRUINȚA: INVIEREA. Iar cu Învierea Sa din mormânt, a făcut ca din gura omenirii să iasă imnul de nădejde, de biruință și de viață.

Și pentru noi, românii, suferința e o răscumpărare; ridică pe cel ce suferă; îl curăță; îl sfințește și obligă sufletul să scoată din substanța sa toată țaria, toată viața, pentru izbucnirea unei lupte victorioase. Dar suferința să se înțeleagă prin credință, să fie primită din

dragoste, căci atunci dăm dovadă în fața morții de vitalitate dumnezeiască și chiar de vom muri, vom muri ca și Mântuitorul într'un mare strigăt de victorie.

Preotul C. POPESCU

Pomenirea foștilor primari

Din pioasa și laudabila pomenire a d-lui col. N. Oprescu, primarul municipiului, s'a slujit Sâmbăta trecută, în cimitirul din localitate, în prezența tuturor șefilor de autorități, un parastas pentru odihna sufletelor foștilor primari ai Constanței, cari își dorm acolo somnul de veci. Astfel au fost pomenite numele defuncților: Panait Holban, Mihail Colciu, Alexandru Belcic, Ioan Bănescu, Cristea Georgescu, Gheorghe Benderli, Virgil Andronescu, Ioan Roman, Mihail Turbatu, Francisc Sachedetti și Aurel Vulpe.

După săvârșirea serviciului religios d. colonel Oprescu a ținut o cuvântare, în care a lămurit rostul împlinirii acestei sacre datorii.

SOFIA VOZIS, a pierdut Bonul 10-73 eliberat de Casa Vlădescu C-ja, îl declară nul.

Noul regim al zahărului și al săpunului

Cu începere dela data de 11 Aprilie 1944 și până la noui dispozițiuni, zahărul se va distribui numai pe baza de cartela și numai la magazinele unde consumatorii figurează înscrși.

Distribuția zahărului pe luna Aprilie s. c. se va face pe baza bonului No. 4 zahăr din cartela, câte 750 gr. de persoană.

Pentru Evrei se fixează câte 300 gr. de persoană, cantitate pe care o va primi de la Comunitate.

Prețul zahărului tos este de lei 170 kgr. plus 6 lei la kgr. ce reprezintă costul transportului dela Cernavoda-Constanța cu autocamioanele.

Costul zahărului cubic este de lei 176 kgr. plus 6 lei la kgr. de transport.

Săpunul de orice categorie se va distribui numai pe baza de cartela, câte 250 gr. de persoană lunar, cu începere de la 11 | 4 | 1944.

Distribuția pe luna Aprilie se va face în baza bonului No. 4 săpun din cartela.

Din București ne vine sfășietoarea veste că, ultimul și sălbătecul bombardament asupra Capitalei, între alte victime nevinovate și scumpe, a răpus și viața unuia din preșoșii și vechii pionieri ai „DOBROGEI JUNE” — a iubitului nostru PETRICA DIMITRIU-LIPNIȚA, învățătorul de mare merit, cooperatorul de competență și largă destoinicie, ziaristul de înaripat avânt, creator și conducător în ultima vreme a Camerăului vânzătorilor ambulanți olteni din București.

Bomba l'a nemerit în mijlocul ultimilor lui ncenici, din cari 16 și-au găsit odată cu el moartea.

Omul datoriei a murit la datorie!

DĂRDĒA NICULAE, str. Sălcâmi 10, a pierdut Autorizația de intrare în port, eliberată de căpitănia Portului și o declară nul.

Așezată de minune la răspântie de drumuri, Punct strategic de valoare, cu câmpii—mii de dolumuri—Ce se răsătau în ape—fiindc' atunci acest oraș Era schelă danăreană... lucrul pare azi poznăș, Dar, pe vremi, șir de caice, lunecând pe line valuri, Acostau, pe rând, într'una, pe aceste 'ntinse maluri, — Încât Megidia crește, tot mai lată, tot mai lungă, Prosperând, în toate cele ș' lsbuțind ca să ajungă Pela omie și opt sute un oraș destul de mare, C'o 'nsemnată garnizoană de odihnă și-apărare... Încât, să-l străbaji pe-atuncea, trebuia pe cât se spune. Să pul caii la căruță, chiar pe drumurile bune...

Așa dară, când Kustendja era doar o mică schelă, Megidia parvenise să devină citadelă Și c'o viață comercială, cu dughene șir de șir, Cărora le punea vârful renumitul „Panoir” — Bălciu în care mil de oameni, până chiar dela Brăila, Aduceau aicea mărfuri sau își deșertau țesila.

Onorată asistență,

Linia abia urcată, deodată însă cade — Și în lupta ruso-turcă Megidia scade, scade... La „optzeci”, când revenise stăpânirea românească, Din străvechea strălucire rămăsese doar o... iască. Cu o slabă licărire... orașul plin de ruini... Peste turcii de-adineaori, sărăciți, rămași puțini, Se-ăzaseră Tătarii, din cari pomenesc câțiva: Pe Gatar, Kerim Efendi, Vellulă și Menișca

Dintre Turci, doar unul singur dănuia mai cu temei, Cu moșii treptat vândute: cunoscutul Said-Bey. — C' un careu și 'n Megidia, magazin de magazin, Ce pân' azi l' exploatează succesorul Muhedin. — Un modest mormânt vremelnic, mai păstrează 'n Saidia — Azi moșia Luca Oancea—la un ceas de Megidia — Pomenirea-acelui care, pentru multe vitejii Dar dela Sultan primise treizecișase de moșii...

Dela Turci mai rămăsese și un tun ca amintire, Care-avea în Megidia patriotica menire Să anunțe-evenimentul zilei mari de „10 Mai” — Dar, prea încărcat odată, explodă cu mare-alai Și cum prin apropiere își avea ciădirea Zeciu, l-a luat acoperișul și l-a dărâmat și beciu.

Mai păstra Subprefectura, tot din vremuri de-altă dată, O părădnică de ladă, zimțuită și blindată — Fostă la Caimăcamie, unde se strângea „bellicul”, Numa'n lire și în galbeni, se făcea 'ndesat fișcul, Ce lua mai în spre tocmnă drumul Pađișahilor, Cari mai căpătau și alte dări de-ale Valahilor... Dar acest „sandăk” în zale—preistorică lădoaie — Fost-a el divan o vreme și-apoi ladă de gunoaie Iar o mână apocrifă—sigur nu a unui prost— Încrustase pe capacu-i: „Fost-al lele, cât al fost”!

Doamnelor și Domnilor,

Dar și-aici, la Megidia, fenomenul „transhumanței”, Care a schimbat aspectul și-al Dobrogei și-al Constanței Prin descăderea prin „pasuri” a faimoșilor Mocani — Și-a produs complet efectul: în decurs de câțiva ani, Centru'ntreg al vechei urbe fu golit de tătărime, Așezându-se în locu-i—fie ca negustorime, Sau ca gospodari de frunte, ridicându-și „căși” de seară Fraji Mocani vii la minte și cu pieptul de aramă, Cari, în foarte scurți vreme, ei prin ei, au fost în stare, Ca să dele Megidiei românească 'nfățșare, Astfel, linia căzută dela sine iar se urcă, Binășor, fără să dele, nimănu, cumva de furcă...

Dintre cei dinții apostoli ai acestei misiuni (Nici nu-i pot numi eu alifei, fiindc'au săvârșit minuni) Amintesc pe Gheorghe Golea, cel atât de scump la vorbă, Bland dar fără să permită nimănu să-i sufle'n ciorbă. Grațios cu toată lumea, dar pe care niciodată Nu-l vedeai prin cafenele sau prin cărciumi să se-abată. Ci poțtea pe toți acasă și-ăzându-i pe sofale, Le-oferea cafele bune, la nevoie și.. parole El a dispărut,—dar umbra fericitului unchias

(continuare în pag. 3-a)

PAGINA

Administrației Județene și Comunale

numai o poartă și astăzi rubicondul Gheorgheloaș.
 În vorbă și în faptă și «bolerul» Ionică,
 făciorul cel mai mare, bunul meu amic Costică —
 dat în toată vârsta — și'n politică și'n viață,
 avut activitate mult! cu mult mai îndrăzneală:
 în mijlocul obștei, combativ, prietenos,
 ocolit nici clubul, nici paharul generos...

dar li s'aduc aminte, de-alți Mocani pionieri,
 care cel care cinstiră Megidia până eri,
 putea să uit pe unii — deși numele li i ciale:
 Nicolae Dumitru Șteflea și cu vâr-său Nicolae,
 cari primal lăsă 'n urma i fil — să-i fie lui halal! —
 între aceștia Hiuță azi e mare General!
 arhitectul Nea Vasile Vălcu, mai zis și Rodeanu, —
 Vălcu (și Bitrânei), Gheorghe Coman, năzdrăvanu, —
 Nicolae Bratu, negustor de mare vază, —
 Mihail neastâmpăratul, cunoscut ca-o lapă brează, —
 Nicolae Bărgan Dumitru, la care Nedeleu Kerciu
 făcea cu faclă aprinse, până se muia ca terciu, —
 Ștefan Stan Sorocanu, cel cu mersul lui domol,
 pe picior la Megidia și cu altu 'n Techirghiol, —
 Ghiba, — Alexe Iosef — moicumul Ion Tugui,
 pe cu bastonu 'n mână, nu eșia din mersul lui, —
 Nicolae Dumitru Popa, — neobosiții 'raji Opreanu, —
 dea Petre zis Fasole și pe nume oun Ghiojdeanu, —
 Ion Moise Vălcănu, în costumul lui străbun,
 plugar de mână 'ntăia și oier la fel de bun,
 pe când, din an în Paște, părăsea și el moșia,
 armășarii lui cei negri, nimerea la Megidia,
 de își creștea copiii... — Ce, Constanța? Ce, Paris?
 spunea el la 'ntrebare... Megidia-i Paradis! —
 Ion Tata Roșca, cântăreț bisericesc,
 pe-avea și două cârciumi... Spirit viu negustoresc,
 stalase și scrâncioabe, ba și-o plajă lângă ghiol.
 de Penia l convinsese, c'a văzut jâșnind... petrol!
 sfârșit Popoșca Aldea, care da mereu din cap,
 că se bătea de muscă, de-și venea să-i pui proțap...

toți „stâlpii” de pe vremuri a rămas o «cracă» mică,
 ea se mai ține însă: E Moș Graden zis Uleică...

Doamnelor și Domnilor,

petită multă vreme și de foarte multă lume
 tropolă a Dobrogei — târg cu merită renume —
 Megidia atrase oaspeți și din restul României...
 între primii: Ioan Roman, cel cu darul poeziei
 al cuvântului măștru, — mai întâi ca magistrat,
 până pe dată roba și se 'nscrise c' avorat,
 să urce 'n scurtă vreme și al Primăriei tron...
 căminul dumniavoastă este astăzi el patron. —
 c'i c'ați fi putut, zău, face o alegere mai bună,
 încă Roman n'a fost numai un perfect om de tribună,
 și un scriitor de seamă, căruia astăzi Dobroge,
 la Opincă la Vlădică, dela dascăl pân' la hoga,
 la pruncu cel din leagăn, pân' la omul de știință,
 și la rând, li distorează cinst și recunoștință.
 de acolo, din Constanța, nemurit în bronz pe veci,
 trimite mulțumire dintre buzele lui reci,

că o figură mare a acestei Megidii,
 ese dascăl Alecu... Căți discipoli, sute, mii,
 și sfințesc azi amintirea?... Dar iubitul Tat-Alecu
 a fost doar un om de școală, care-a tras în sec ledecu,
 și-un exemplar de rasă, cu vederi nemărginite,
 povestitor cu rosturi și cu tălcuri plănuite
 un scriitor cu pana de-o pătrundere străbună,
 pe foarte des, în viață, a cinstit „Dobrogea Jună”,
 intru care, plin de stîmă și-azi, în fața dumneavoastă,
 îndrept umil omagiu sus, spre bolta cea albastră...
 să, mai presus de toate — cum să v-o arăt, nu pot —
 omosul Tat-Alecu fusesse un mare patriot:
 sfârșitul de aicea, unde-al nostru Musulman,
 și credincios din fire, cumsecade cetățean,
 învâțat să prețuiască scumpa noastră Românie,
 și-azi pentru ea chiar viața pe câmpii de bătălie, —
 este fapta exclusivă a acestui dascăl mare,
 căruia dobrogenimea îi aduce închinare.

Doamnelor și Domnilor,

omenind lealitatea Musulmanilor de-aici, —
 ceră, neporuncită, nici cusută cu arăci —
 amintesc cu duioșie și c'o dragoste fraternă
 acel Kemal-Efendi — fie-i pomenirea eternă! —
 și, pe vremuri, ani de-arândul, bun primar al Megidiei,
 și credincios habotnic și statornic al geamiei,

Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța

Incheierea Cursurilor Țărănești la Techirghiol

Duminică 9 Aprilie a. c.,
 într'un reușit cadru festiv,
 s'a încheiat Cursurile Țără-
 nești la Techirghiol, cursuri
 cari au funcționat încadrate
 în activitatea Căminului Cul-
 tural local.

Cursurile au fost începute
 la 30 Ianuarie 1944 și s'au
 ținut în fiecare Joi și Du-
 minică, cu program diferit
 la secția bărbați și secția
 femei.

Corpul didactic al cursu-
 rilor a fost format din toți
 invitații și o bună parte
 din intelectualii și bunele
 gospodine din localitate.

S'au ținut un număr de
 75 conferințe și un mare
 număr de îndrumări folosi-
 toare.

Directorii acestor cursuri
 la secția bărbați au fost d-nii
 Remus Bușiepure și Con-
 stantin Simionescu, înva-
 țatori, iar la secția femei d-na
 Lucia Fiscali, învățătoare.

Sindicatul Agricol al județului Constanța

Sediul în Constanța
 Str. Ștefan cel Mare, 69

Comunicat

Aducem la cunoștința tu-
 turor agricultorilor și viticul-
 torilor din județul Constanța
 că am început să primim in-
 scrieri pentru: **Sulfat de
 cupru** (piatră vânăta), **Sfoa-
 ră** pentru legatul ștopilor și
Sulfură de carbon, pentru
 combaterea gârgăriței la
 răzare

Atragem binevoitoșrea a-
 tențiune tuturor rugându-i
 să-și noteze în modul cel
 mai serios ca. anul acesta,
 în deosebire de anii prece-
 denți, nu vom elibera nici
 un articol din cele notate
 mai sus, decât numai a-
 celor care s'au înscris
 din timp iar Sulfură de
 Carbon nu vom da a-
 celor care încă nu
 ne-au înțeles butoalele
 goale.

Inscrierile se primesc nu-
 mai până la 20 Aprilie 1944.

Președinte AUREL BUTU

Director,
 Haralambie Mangoeanu

Dar Român prin sentimente și-om cu prețioasă doxă,
 Stăruie să se înalțe sfânta casă ortodoxă, —
 Falnicul locaș în care, cu smerenie adâncă,
 Toți creștinii de pe-alce vă 'nchinați și astăzi încă.
 Dar, cum Megidienii singuri nu puteau sfârși clădirea,
 Strănicul Kemal Efendi, fără ca să-și piardă firea,
 într'o bună zi ia trenul, trece Dalta la Fetești
 Și purtându-și mândru fesul se opri la București.
 Insuși Take Ionescu, fost ministru pe atunci,
 Trebul să se supună cam turceștii lui porunci, —
 Căci Kemal ritos li spuse: — «Când va vine un lătar,
 Ca să ceară banii Țării pentru un creștinesc altar,
 E rușine ca să-i spuneți, că e gol în vistierie:
 Eu vă cer bani pentru Cruce, nu cerșesc pentru geamie!»

Onorată Asistență,

Megidia dumniavoastă cunoscă frumoase vremuri,
 Nu în mahalale numai, prin faimoasele harehuri,
 Uade junele Stoicescu, jude ambulant pe atunci,
 Când nu vizita ocolul, stăbătând câmpii și lunci,
 Rătăcia prin cartiere, călărind pe un buieștraș,
 Cu Inușul Abial, în stănga, călăraș și el schimbăș,
 Dând tărcoale, 'n cavalcadă, la Fatmă și Saare, —
 Tot trăgând mereu nădejdea unui tainic «eghlegé»... *) —
 Ci, și-aicea, în plin centru, la așa numitul «Club»,
 Unde se strângeau «bolerii», unii pe alții, la... șurub, —
 Mănuind falmosul «poker», mai adesea «ho, pă ei!»

Parcă-i văd și azi la masă: Binecunoscutul Bey, —
 Luca Oancea-Saidia, — Manolescu-Turcmurfat, —
 Vasileache din Enigea, ciorbăgiul nengâmfat...
 L'altă masă Ioan Roman, creator al ambianței, —
 Farmacistul Popișteriu, zis «arbitrul eleganței», —
 Doctor Comșa, cel cu cartea renumită de bucate
 Și cu mosafiri, căci bietul avea filici nemăritate, —
 Don' Miclescu, suprefectul, bolernaș de pură vișă,
 Care, 'n loc să facă-inspecții, sta cu nasul în foliă...
 Mai departe Anagnoste, cinicul judecător, —
 Singur cu Trandafirescu, roșcovanu-i succesor —
 Într'un colț Tata Alecu, surzând dădea din zar,
 Cu colegu Apostolescu, care, tare 'n ghlubahar,
 Nu uita nici tragedia sângeratei Macedonii...
 Într'alt colț, Alecu Cinsky, maestrul de ceremonii,
 Organizator de baluri cu tot felul de surprize.
 Doctorul Ion Culișanu, ne'ntrecut în analize
 De vlnășuri... Tare însă și'n diverse combinații
 De politică, de «maus» și-alte multe variații.
 Conu Alecu Ionescu, fost primar, zis «Tremurici»,
 Farmacistul Mihăilescu, înjeptat ca om arici, —
 Mai cu seamă când toți hătrii, toți părliții, toți răscoșii,
 Ca să-i ceară praful de purici, îi sunau în miezul nopții
 Sprintenul Mitriță Creangă, renumit cherestegiu, —
 Grigoriță Ionescu, negustor tivilichiu, —
 Onorabilul Popescu, controlor pe la obor,
 Tizul său, tot un Popescu, însă vechiu institutor,
 Cel în său, cu «Crucea Volta», talisman de 'ntinerire.
 Măerineanu, perceptorul, omul calculat din fire,
 Zisul iaginer Petroniu, titrat din străinătate, —
 Doctorul Pop, ghidușarul, cu sprâncenele pictate, —
 Atanasie Somache, secretarul Primăriei,
 Și Tataia-Alexandrescu, tartorul căimăcămiei.

Iar, în fund de tot, în umbră — căci pe atunci era rușine —
 Sta Părintele Cristache, preot și om de mare bine,
 Lângă el Petrică Șteflea și cu Golea Victorăș,
 Cari au părăsit de tineri prea iubitul lor oraș —
 Prieteni, ale căror nume, eu, cu dragoste de frate,
 Azi, în fața dumniavoastă, le evoc cu pietate.

Dar erau, mă rog și tipuri care nu intrau în club.
 Ei nu beau cu... lingurița, ci 'nghițiau cu... metrul cub.
 Asifel, la Bărgan, la tindă, grefierul Ardeleanu,
 Cu Tănuș, meseriașul, **) beau pelin cu chilomanu,
 Matahala Voiculescu le ținea, biet, de urât,
 Una după alta, 'ntr'una, dând, stacanele pe gât.
 Iar gentilul Ion Fulea, le servia mici mezelicuri,
 Recitând din Eminescu adorabile nimicuri.

Iar în cafenea, alături, la vestitul Benali,
 Stău Efendii și Hafajii: venerabilul Ali,
 Rifat Latif, Enan Iain, proestosu Demirgean,
 Cu mășuța dinainte, bând cafea din feligean.

(urmare în pag. 4-a)

*) Distracție, divertisment, pe turcește.
 **) Fost director al școlii de meserii.

Scumpi prieteni! Megidia, azi și pururi românească
 Și-a avut și mozaicul — garnitura ei firească:
 Socrul lui Alecu Cinsky, dediu Anghel Moșinof, —
 Topiangiul de procese, cărcotașul Stoianof, —
 Teodor Mitef, bărbuță, care umbând după comoară,
 Una boacăna pășise, de prieteni tras pe șloară, —
 Tacticosul Țangaride, — Leminde Nicolae,
 Scurt de-un cot, că'n ironie li spuneau toți «dănănaie», —
 Vasilache Kanarache, hotelgiu idealist, —
 Panaithe Ciclopof, oborgiu cerealist —
 Otton cel cu vinuri bune, — grefierul Padaropol, —
 Ajutorul său, c'o barbă de te minuna, Savopol, —
 Vasilache Suridache, cofetar și bărbier, —
 Caraghiosul Kanarache, mare «artificier», —
 Vartolomeu Dumitrache, onorabil cărciumar, —
 Brăileanu Nicolau, care-a devenit morar, —
 Bucătarul Hristu Rondos, cu rotundu-i abdomen
 Și-alți doi venetici exotici: Kaiser și cu Hillerin —
 Primu-Alsacian energic, ciocul ca un titirez,
 Celalt, un bărbat simpatic, vorbăreț Marsiliez,
 Care își avea legenda: că fugise de prin Franța
 Și venise cu Englezii, care au legat Constanța,
 Chiar sub Turci, cu Cernavoda, printr'o linie ferată —
 Linia, deci, cea mai veche și astăzi cea mai reputată.

Mai era în Megidia pripășit înc 'un Franțuz, —
 Fost la Pod la Cernavoda, unde a rămas mofluz:
 Napoleon, lustragiul, care, cu o goarnă 'n mână,
 Cu o cască năzdrăvană de carfon pe căpătână,
 Mai întâi suna și apoi, într'o stranie românească,
 Bâlguind, — toți trecătorii li oprea, să-l lustruiască,
 Și-acă un năuc: Topala, — un Tătar șchiop și posnaș,
 Care, cu placarda 'n spate șontăc-șontăc, prin oraș,
 Anunța, făcând cu ochiul și strigând pițigăiat:
 «Dom'le, asta sara estem Gaurica») bal-mascat».

Din amestecul acesta, dus de mult la jintirim,
 Unul supraviețuiește: Doctor Themo Ibrahim,
 Albanez de origine — „June Turc” în tinereță —
 Oculist vestit în țară, — om plin de delicateță, —
 Azi Român prin simțiminte și prin cultul datoriei,
 El, cu drept cuvânt, rămase Patriarhul Megidiei

I se-adaose, cu cinste, de o vreme, cineva:
 E prea cuviosul preot, fostul Baș Muftiu, Molă!
 Incheind cu vrednicie cariera i preojească,
 Azi pensionar al Țării, a venit să se odihnească
 Ici, la umbra «Megidiei» lei — memorabila geamle
 Care, deopotrivă, încântă Turcie și România

Onorată Asistență,

Ce e drept dar, Megidia cunoscă vremi fericite, —
 Când fierbea 'n butoaie vinul și bucatele pe plite,
 Când fierbea 'n obor chiar lumea: petreceau toți în neștire —
 Când chimirele la oameni doldora erau de lire...
 Când Niazî Kiazim, poetul, bea, nefrământat de gânduri,
 Iar matroanele 'nșirate — Cea dintâia „La trei scânduri”,
 A ei soră, zisă Creța și a treia Răchiteanca
 Se umpluseră de galbeni, mult mai mulți chiar ca la banca...
 D'apoi Țața Aurica, căreia — să-i iaie glasul —
 Scumpul ei consorț Manole îi mușcase-odată nasul...

Da, epocile acelea, fericite, de-altă dată,
 Parcă au trecut ca vântul — de când linia ferată,
 Mai întâi acea spre Tulcea, apoi cea spre Bazargic
 Au făcut din Megidia un feroviar burlic, —
 Iar din gara mult râvnită un încrucișat potou,
 Care-avu ca șef, odată, pe un domn numit chiar Bon!
 Le-afi cerut aceste linii, protestând până la Cer...
 Voi ultaserăți un cântec: «Și când vin cu drum de fier,
 Toate cântecele pier»...

Deci răbdați, dac'azi vecinii v'au sorbit tot chilipirul,
 V'omorără Megidia — și cu ea, și Panafur!
 Și-afi ajuns la alt vechi cântec: «Megidia-i un oraș
 Mitef și dragălaș,
 Are-o baltă de jânjari,
 Șapte mii de cărciumari!»

Scumpi amici din Megidia, nu vă scufundați în jale...
 Linia cetății voastre, ce a luat-o azi la vale,
 Poate iar ca să se urce... Afi avut pe vremi primari,
 Oameni fără de prihană și destoinici gospodari,
 Care au știut să deie Megidiei strălucire.
 V'amintesc câțiva: de Ducea, un boier născut din fire,
 De Avram și de Petricu, Azi l'aveți voi pe Rotaru,
 Care'n apărarea voastră gata stă să dea cu paru!
 Cu răbdare și cu muncă — mai ales că toți sperăm,
 Ca o pace fericită în curând să 'ncununăm —
 Veți urca iar Megidia l-a ei glorie străveche
 Și veți pune lautarii, să vă cânte la ureche

Sunt prea sigur de aceasta: Vă cunosc pe toți la treabă
 însăși Soarta se 'nconvoale, mai târziu sau mai degrabă,
 Când în drumu-i întâlnește o puternică voință,
 O convingere pătrunsă și-o statornică credință —
 Cum s'a dovedit până astăzi. Nu vă desminții părinții,
 Cari v'au lăurit orașul și v'au daruit arginții!
 Dați-vă, deci, dârji, silința, — c'alt-fel auziți cu toții:
 «Au murit «Megidienii» și-au rămas «Megidienii!»

CONST. N. SARRY

*) Local de noapte la „Aurica”.

Loteria de Stat

O veste bună Maine tragerea

CLASA
 5-a

Informațiuni

— Abonații noștri din oraș
 sunt înștiințați că d-l Marin
 Filipescu a fost autorizat a
 încasa abonamentele, elibe-
 rând știtanje valabile, cum
 și a face noi abonamente,
 cum și achizițiuni de reclame
 și orice fel de inserții.

Pentru abonații din județ
 și din restul Dobrogei și al
 Țării nedispunând de încas-
 tori, d-lor sunt rugați a ne
 trimite costul abonamentelor
 direct la administrația ziaru-
 lui nostru.

— Pentru ultima oară sunt
 rugate Căminele Culturale din
 acest județ să binevoiască a
 ne înștiința dacă înțeleg a con-
 tinua abonamentul la ziar, chiar
 dacă nu-l a. hită imediat, pen-
 tru a nu ne expune la pagube
 zadarnice.

Ziarul „Dobrogea Jună”

urează cititorilor și cola-
 boratorilor săi Sărbători
 Fericite.

CUCOLI DUMITRU str. Tu-
 dor Vladimirescu 72 Constanța
 a pierdut buletinul Bir. Popu-
 lației.

TANASE NICOLAE, com.
 Topraisar jud. C-ja, a pierdut
 Buletinul Bir. Populației eli-
 berat de Primăria Topraisar,
 îl declară nul.

SULTANIE CALILA MUS-
 TAPA, oin com. Albești, jud.
 Constanța, pierzând buletinul
 de populație eliberat de Pri-
 măria acelei comune cum și
 carnetul de zonă, le declar
 nule.

Dureri de cap!

Nici un cămin fără
ASPIRIN

BAYER

Doriti să fiți bine și estin servit?

Faceți cumpăraturile și comenzile Dv. la

**TIPOGRAFIA
 ȘI LIBRĂRIA
 „ALBANIA”**

CONSTANȚA, Str. Traian No. 18-20, Telefon 21.
 SUCURSALA Buceștii Calea Dobroanților No. 9 Tel. 226

Bine asortat cu tot felul de mărfuri
 în special cu toate sorturile de HARTIE

Vă rugăm a ne vizita și veți rămâne
 deplin mulțumiți.